

„*Ön nem szeretek
a bábja, rabja lenni semminek*”

..... **Abban a régi, legendás Popfesztiválban ő játszotta Józsefet, a főszereplőt. Egy most futó előadásban kutyát sétáltató öregúrból nővé alakul át. Imád bohóckodni, de komolyan veszi az életet. Nem öregszik. Szinte hihetetlen, hogy idén töltötte be a hatvanötöt.**

A színpadon Stendhal Vörös és feketéjének felújító próbája zajlik. A patinás büfé, ahol a pultos lányok fejből tudják, ki issza mézzel a teát, zsúfolásig tele van. Tahi Tóth László kávéét rendel, és vékony cigarettára gyújt. Mint később megtudom, egy sok évtizedes rítusnak vagyok szemtanúja.

Pályája kezdete óta a Vígszínház társulatának tagja. Ennyire hűséges, vagy ilyen jól érzi itt magát?

Mindkettő, különben nem maradtam volna. A főiskolán Várkonyi Zoltán osztályába jártam, ő teremtette meg a mai, modern Vígszínházat, és nagy szerencsémre a diploma után rögtön idehozott. A Víg az ország egyik legnívósabb színháza. Itt nincs foghíjas nézőtér, mert az

emberek megszokták, hogy nálunk minőséget kapnak. Ebben a társulatban játszani mindig rang volt. Tudja, kik közé kerültem annak idején? Nézze azt a képet a falon! O'Neill *Eljő a jegesének* tablója, Somogyvári Rudolf rajzolta, ebben is tehetséges volt. Balra az az ifjanc én vagyok. Mellettem Bárdy Gyuri, Darvas Iván, Básti Lajos, Páger Antal, Bilicsi Tivadar, Benkő Gyula. Nagy egyéniségek, fantasztikus művészek. Nagyon sokat tanultam tőlük.

Ha már a rajznál tartunk... Ön három éve összeállított egy „színészkedési kézikönyvet”, benne tengernyi anekdota és a saját rajzai.

Apám a maga korának jó nevű festőművésze volt. Tíz éve halt meg, épp most rendezünk

neki emlékkiállítás a testvéreimmel. Heten vagyunk: hat fiú, egy lány, és úgy gondoltuk, ez a mi adósságunk. Én nyilván örökölhettem tőle némi rajzkészséget, mert képzőművészeti gimnáziumban érettségiztem és ezen a vonalon készültem tovább tanulni, csak aztán elkanyarodtam a Színművészetre. Sokan vannak a színészek között, akik jól rajzolnak, festenek, szobrászkodnak, kerámiáznak. Több kiállítást tartottunk már közösen.

Valahol nyilatkozta, hogy a papája gyakran mondogatta „Laci! Te árokparton végzed vagy akasztófán”. Ennyire rossz gyerekek volt?

Hát persze! De egy gyerek — különösen, ha fiú — legyen rossz! Édesapám a szigorával elérte, hogy mindig meg akarjunk neki felelni, és így azokban a nehéz időkben is mindnyájunkból diplomást tudott nevelni.

A közelmúltban említette egy interjúban, hogy néhány dolog kimaradt az életéből. Szerepek is, amelyeket nem játszhatott el. Melyik színésznek nincsenek be nem teljesült vágyai? A szerepálmok azt jelentik, hogy van az illetőben ambíció és energia. Fiatalon Ham-

let szerettem volna lenni. III. Richárd nagymonológját is csak a főiskolai felvételin mondhattam el nyilvánosság előtt. Viszont annyi minden mást, olyan sok szép szerepet kaptam az évek során, hogy egy pillanattal sincs hiányérzetem.

„Tahi! Micsoda szinkronhang! Benne van a magyar élvonalban, az első tízben! Fantasztikus! Dustin Hoffman karakterére nagyon illik, meg a Harry Potteres Pitonra! És még ki is állt a természet védelmében azzal a napkeltés, uszodás, Margit-szigeti riporttal.” Egy internetes hozzászólásból

idéztem. A rajongás nyilvánvaló, de a hat mondat hatvan helyesírási hibát tartalmazott. Mit szól hozzá?

A dicséret hibás magyarsággal is jólesik, a tartalom pedig valós. Dustin Hoffmant óriási színésznek tartom, boldog vagyok, hogy én szinkronizálhattam *Az ügynök halálában* és az *Éjszakai cowboy*-ban. De nemcsak őt, Robert Redfordot is, három filmben.

Térjünk vissza az idézett hozzászólás második részéhez! Ilyen „zöld”, vagy a tenispályákat féltette?

Huszonvalahányadik éve a Művész Sportkör elnöke vagyok. Öt szakosztályunk van (foci, pingpong, kondicionáló torna, sakk, tenisz), háromszáz taggal. A teniszezők több mint hetven éve bérlik a margitszigeti pályákat, és egyszer csak azt mondták nekik: másra kell a terület, építeni fognak rá. Olyan volt, mint mikor a *Pál utcai fiúkban* jönnek a munkagépek és elzavarják a gyerekeket a grundról. Nem tehettem mást, Csapajevként a harcok élére álltam. Tehát nem vagyok „zöld”, csak az egyesületet és a pályát akartam megvédeni, ami — lekopogom — sikerült is.

Amúgy harcos alkat?

Makacsnak makacs vagyok. Amit a fejembe veszek, azért küzdök is. Nem drasztikus módon, nem látványosan, nagy hanggal, nem erőszakosan. Próbálok úri módon, a szabályokat betartva harcolni, és az igazamért minden körülmények közt kiálllok.

Magas szinten űzi a teniszt, s úgy emlékszem, egy időben a színészválogatott tagjaként focizott. Régóta sportol?

Öt fiútestvér mellett muszáj volt. Birkózással döntöttük el a rangelsőséget. Arról nem is szólva, hogy a Sas-hegy lábánál, egy sporttelep közelében laktunk, labdát szedtünk a tenispályákon, és már tízévesen ütőt fogtam a kezembe. Azután jött a kézilabda, a magasugrás, a foci. A tenisz máig a legjobb lazítás számomra. Meg persze az utazás, nyaralás. Mondjuk egy négy napos római kiruccanás, amikor térdig lejárjuk a lábunkat, annyi a lát-nivaló. Kánikulában a fürdést, a tengerpartot választjuk. Fontos, hogy erre jusson idő, így nyáron 2-3 hétre nem is vállalok munkát. Akkor tudok igazán kikapcsolni, ha magam mögött hagyom a határt. Más ízek, más illatok, másfajta életmód. Csak hazafelé, Hegyeshalomnál zökkenek vissza a rendes kérvágásba.

Remek formában van. De a kondíció megőrzéséhez a tenisz nem elég. Ki a családi egészség-felelős?

A feleségem, Kárászy Szilvia zongoraművész. Neki — mondhatni — ez a mániája, a szenvedélye. Nagyon odafigyel rám. Húsz éve kerültünk össze. Ő hat évig kint élt Németországban, és amikor hazatért, készült vele egy interjú a tévében. Nekem már akkor nagyon megtetszett, hogy több nyelven beszél, művelt, okos, dekoratív és komolyzenével foglalkozik. Egy színésztől ez a műfaj kicsit távol esik, nem véletlenül csodálja azt, aki ért hozzá. Később egy bálon találkoztunk, két évig ismerkedtünk, aztán összeházasodtunk. Azóta csupa muzsika az életem... A zenében és a főzésben ő a jobb, a teniszben én. Mivel ő is művész, elég rapszodikusán vezetünk háztartást. Általában az főz, akinek több az ideje. Én mindig eszem az övéből, ő ritkábban az enyémből. De ha mégis, kiténtetésnek érzem, mert azt jelenti, hogy túrhetően sikerült.

Látom, rágyújtott. Vannak káros szenvedélyei?

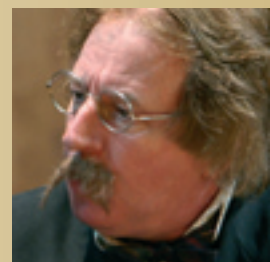
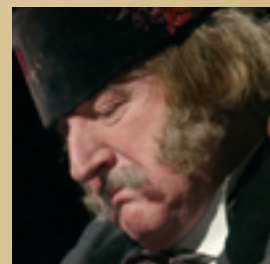
Soha komolyan nem ittam, nem dohányoztam, nem nőttem, nem kártyáztam, nem ló-

versenyeztem. Néha magamnak is gyanús, mennyire szenvedélytelen ember vagyok, de nem szeretek a bábja, rabja lenni semminek. A művészek közt jócskán akad önsorsrontó, viszont a színészek többsége inkább sportos életet él. Ha komolyan veszi a pályát, nem is tehet mást, hiszen este hétkor föl kell állni a rajtkőre és a maximumot nyújtani, ami csak akkor lehetséges, ha közben tartja a fizikai és szellemi állapotát. Nem mindegy például, mit eszem, mit iszom aznap. Ez is a felkészüléshez tartozik, akárcsak a színpadra lépés előtti rituálék, babonák. Mindenkinek saját receptje van. Nekem a félhetes kávé és a hozzá elszívott, nulla nikotintartalmú, női cigaretta. Soha máskor nem gyűjtök rá... Azt hiszem, az is ritus, hogy mire hazaérek előadás után, farkaséhes vagyok, de olyankor kész kaja nem kell: hosszasan teszek-veszek, főzőcskézek, mert az önálló alkotás is a szertartás része. Sütök rósejbnit, grillezek csirkemellet, pirítok hozzá hagymát és degeszre eszem magam. Ami egyrészt azt eredményezi, hogy nem tudok elaludni, másrészt, hogy egész éjszaka hánykolódom.

Alapvetően elégedett az élettel? Azért kérdelem, mert kíváncsi vagyok, a színházon, a feleségén és a teniszen kívül mit tart még fontos értéknek.

Mindent, ami bennem nincs meg, amivel nem rendelkezem. Én próbálok következetes, becsületes, korrekt, hűséges lenni. Csupa elavult jellemvonás. Nem tekintik ma ideálnak, nem követik, és én magam is lépten-nyomon rájövök, hogy ezekkel az ember nem megy semmire. Gátlástalan, törtető, önhitt, kíméletlen — az ilyen figurákra mondják manapság, hogy életrevaló. A mi ifjúságunk mai szemmel nézve lovagkor volt, amelyben a gentlemen's agreement, az úri sportszerűség dívott. Most más idők járnak. De ha ez az új kor eszménye, akkor nincs mese, alkalmazkodni kell, mert bármi is legyen róla a véleményem, a változásnak nem lehet útját állni. Csak az a baj, hogy ehhez én már nem vagyok elég fiatal. Ha most kezdeném az életet, könnyebb dolgom lenne.

Sombor Judit

Fotók (29-31. oldal): Gordon Eszter